

Αλήθεια (15307)

Θα ήθελα ο καθένας από εσάς να κοιτάξει γύρω του και να δει ένα χρώμα. Κρατήστε αυτό το χρώμα στο μυαλό σας. Πείτε πως για παράδειγμα είδατε το γρασίδι. Είναι πράσινο, έτσι; Αν δεν είναι; Αν εγώ το βλέπω ως πράσινο αλλά εσείς το βλέπετε ως ροζ ή ως μπλε, αλλά είχατε μάθει στο νηπιαγωγείο ότι το όνομα αυτού του χρώματος είναι πράσινο κι όχι ροζ ή μπλε; Τί γίνεται εάν οι άνθρωποι αντιλαμβάνονται τα χρώματα διαφορετικά; Δεν θα άλλαζε ολόκληρη την αντίληψη που έχετε για τον κόσμο γύρω σας;

Τώρα φανταστείτε πως ανοίγετε την τηλεόραση για να δείτε τα νέα. Η μεγάλη είδηση της ημέρας είναι ο βιασμός μιας εγκύου γυναίκας στην Παλαιστίνη. Δύο άντρες, βλέποντάς την να σηκώνει την κελεμπία της για να πάρει μια ανάσα, προσβάλλονται και αρχίζουν να της φωνάζουν. Έπειτα, αρχίζουν να την χτυπάνε και να την αποκαλούν με προσβλητικά ονόματα. Οι δύο άντρες την τραβούν σε ένα απομονωμένο σοκάκι και αρχίζουν να την κακοποιούν σεξουαλικά. Μετά από λίγο, η γυναίκα χάνει τις αισθήσεις της και, δυστυχώς, αποβάλλει το αγέννητο παιδί της.

Μπορώ να φανταστώ την αντίδρασή σας. Την πρώτη φορά που άκουσα αυτή την είδηση ήμουν θυμωμένη, δεν μπορούσα να διανοηθώ πώς αυτοί οι άντρες μπόρεσαν να αγνοήσουν τα συναισθήματα αυτής της γυναίκας, πώς μπορούσαν να βουλώσουν τα αυτιά τους και να αγνοήσουν τις κραυγές της που ζητούσαν απελπιστικά για βοήθεια, πώς μπορούσαν να κλείσουν τα μάτια τους και να παριστάνουν ότι δεν βλέπουν τα δάκρυα στο πρόσωπό της, πώς δεν μπορούσαν να ακούσουν τις καρδιές τους που τους φώναζαν να σταματήσουν στο θέαμα μιας αθώας γυναίκας να υποφέρει. Αλλά εκείνο που με ενόχλησε περισσότερο, ή μάλλον εκείνο που με εξόργισε περισσότερο, ήταν η αντίδραση των άλλων Παλαιστίνιων ανδρών. Αποδέχθηκαν, ακόμα κι επικρότησαν αυτή την κτηνώδη συμπεριφορά, κατηγορώντας τη γυναίκα που αποκάλυψε δημόσια το πρόσωπό της, και όχι τους άνδρες που την κακοποίησαν.

Αυτό με έβαλε σε σκέψεις. Πώς μπορούν οι αντιδράσεις δυο διαφορετικών культурών να διαφέρουν σε τόσο μεγάλο βαθμό; Μετά, προσπάθησα να μπω στη θέση τους και σας ζητώ όλους, έστω για τώρα, να κάνετε το ίδιο. Η αλήθεια είναι πως οι άνθρωποι της Ανατολής έχουν μεγαλώσει με την ιδέα ότι ο βιασμός δεν είναι μία ενέργεια για την οποία πρέπει οι άντρες να κατηγορηθούν, αλλά η γυναίκα. Στο Δυτικό κόσμο, αντιθέτως, οι άνθρωποι έχουν μεγαλώσει με την ακριβώς αντίθετη άποψη. Η αλήθειά τους διαφέρει από τη δική μας, ακριβώς επειδή αυτά τα ερεθίσματα έχουν δεχθεί στο κοινωνικό πλαίσιο όπου μεγάλωσαν και έζησαν.

Μη με πάρετε με το λάθος μάτι. Δεν υποστηρίζω, ούτε αποδέχομαι παρόμοια ενέργεια. Απλά κατανοώ ότι οι πεποιθήσεις τους είναι σωστές για εκείνους και ότι στην πραγματικότητα, δεν έχω τη δυνατότητα να κάνω πολλά για να τους αποδείξω ότι η

δική μου αλήθεια είναι πιο σωστή-πολύ απλά γιατί πολλές φορές ρωτώ τον εαυτό μου: «Είναι η δική μου αλήθεια πράγματι καλύτερη από τη δική τους;». Όμως μετά, βλέποντας το κακό που κάνουν στο συνάνθρωπό τους, βλέποντάς τους να ενεργούν κατά του δικού μου κώδικα τιμής, με ωθούν να κάνω κάτι γι' αυτό. Αυτό είναι το δίλημμα με το οποίο έρχομαι αντιμέτωπη κάθε φορά που σκέφτομαι τα παραπάνω. Αν, παρόμοια όπως θα προσπαθούσα κι εγώ να τους κάνω να κατανοήσουν ότι ο βιασμός είναι μια ενέργεια ανεπίτρεπτη, εκείνοι με τη σειρά τους επιχειρούσαν να με πείσουν πως ο βιασμός είναι επιτρεπτός; Δε θα με θύμωνε αυτό; Αλλά με την ίδια λογική, όταν εγώ προσπαθήσω να αλλάξω την αλήθεια τους, να αλλάξω τον τρόπο σκέψης που εμπιστεύονταν σε ολόκληρή τους τη ζωή, δεν θα θύμωναν κι αυτοί, και μάλιστα δικαιολογημένα;

Οπότε τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι πρέπει να σταματήσουμε τις προσπάθειες πειθούς; Προφανώς και όχι! Οι άνθρωποι δεν πρέπει ποτέ να σταματήσουν να κηρύττουν τα πιστεύω τους, δεν πρέπει να πάψουν να πολεμούν για την αλήθεια τους. Μπορεί όλη αυτή η διαδικασία να φαίνεται σαν αδιέξοδο, αλλά αυτό δεν είναι που πραγματικά κρύβεται πίσω από την αλήθεια; Η συνεχής αναζήτηση αυτού που θα βασίσεις πάνω τις ιδέες σου, που θα δώσει σάρκα και οστά στις σκέψεις σου, κάνοντάς σε να αναρωτιέσαι ακατάπαυστα για τον κόσμο γύρω σου.

Εξάλλου, ποιο είναι εν τέλει το νόημα της ζωής; Πρέπει να κατασταλάξουμε σε ένα ιδεώδες, χωρίς να παίρνουμε το ρίσκο να διευρύνουμε την αντίληψή μας, από φόβο ότι ίσως εκείνο που ανακαλύψουμε στην πορεία ανατρέψει κάθε τι που ως τώρα παίρναμε ως δεδομένο; Όχι, αυτό δεν είναι καθόλου το νόημα της ζωής.

Με το να είμαστε ανοιχτοί σε νέες ιδέες, και με το να αποδεχτούμε ότι η μόνη αλήθεια είναι πως δεν υπάρχει μόνο μία και μοναδική αλήθεια, ερχόμαστε αντιμέτωποι με νέες απόψεις για τη ζωή. Πόσο καλύτερος θα ήταν ο κόσμος αν απλά κατανοούσαμε ότι η αλήθεια διαφέρει από άτομο σε άτομο; Βεβαίως, δεν πρέπει ποτέ να πάψουμε την προσπάθεια να καλυτερεύσουμε ή να ενισχύσουμε τον διπλανό μας σύμφωνα με εκείνο που εμείς θεωρούμε ως σωστό. Η ζωή μας είναι ένα κουβάρι που ξετυλίγεται σιγά-σιγά. Στην πορεία, σίγουρα θα υπάρξουν κόμποι τους οποίους εμείς οι ίδιοι καλούμαστε να λύσουμε. Δένοντας το κουβάρι μας με εκείνο κάποιου άλλου, αυτομάτως το δικό μας σκοινί όλο και μακραίνει, αδράχνοντας μια κοινή πορεία με τον συνάνθρωπό μας. Αν όμως επιλέξουμε να μην δέσουμε το κουβάρι μας, φοβούμενοι μήπως «ταρακουνήσουμε» την καθημερινότητά μας, κάποια στιγμή θα φτάσουμε στην άκρη του νήματος. Και εκείνη τη στιγμή, θα μετανιώσουμε το γεγονός ότι δεν αποδεχθήκαμε πως ο δρόμος για τη ζωή είναι η αλήθεια. Η αλήθεια ότι δεν υπάρχει μόνο μία και μοναδική αλήθεια.